Цій яблуні щораз ламали руки,
Гіллячча проріджаючи густе.
Авторитетно ж довела наука,
Що не туди ця яблуня росте.
Бо всі її причесані подружки
Чемненько, чепурненько поросли,
Весною в унісон квітують дружно,
Задерши бруньок пещені носи.
А яблуня – крислата, коструба́та,
Аж нетутешня, аж якась не та,
Такі родила яблука завзято,
Що дзвоном їх дзвеніла висота.
А їй ламали віти – приручали,
І репалася шкіра від вапна.
Та криком у собі вона пручалась,
І вперто не стандартнилась вона.
Весною фейєрверком золотистим
Пагіння посилала в небеса,
А восени виповнювалась змістом
її шалена зморена краса...
...О яблуне крислата-коструба́та,
Я знов і знов іду в твої сади
Учитися не лише виживати,
А й яблука,
А й яблука родить.